

Ο «απαίσιος Γερμανός» και το «ντικτάτ της Γεωγραφίας»!

Καρλομάγνος (748-814 μ. Χ.)

του **Βασίλη Στοϊλόπουλου**

Το «ντικτάτ της γεωγραφίας» που καθορίζει την σημαίνουσα όσο και ριψοκίνδυνη θέση της Γερμανίας στο κέντρο της Ευρώπης είναι η ανταπόδεια παράμετρος που εξασφαλίζει στο Βερολίνο έναν κυρίαρχο ρόλο στη μακραίωνη Ευρωπαϊκή Ιστορία.

Η κεντρική της θέση (Mittellage) γίνεται γεωπολιτικά και γεωοικονομικά ακόμα πιο σημαντική εάν συνδυαστικά ληφθούν υπόψη τα πληθυσμιακά της δεδομένα, τα υψηλά τεχνολογικά και οικολογικά της στάνταρτ, η συνεχώς αυξανόμενη οικονομική της ισχύ και τα (ακόμη) ανταγωνιστικά-παραγωγικά της πλεονεκτήματα, οι σημαντικές υποδομές της, το ιδιαίτερο πολιτιστικό-φιλοσοφικό της απόθεμα, αλλά και το γεγονός ότι περιβάλλεται πλέον από «φιλικές» και σε μεγάλο βαθμό εξαρτημένες από αυτήν χώρες, κυρίως της «ενδιάμεσης» Ευρώπης.

Επιπλέον, αυτό που δεν πρέπει να λησμονείται είναι η γερμανική «διακαής αίσθηση μοναδικότητας ανάμεσα στα υπόλοιπα έθνη», η οποία υποδαυλίζει σταθερά τον ιδιόμορφο γερμανικό εθνικισμό,

που, σε αντίθεση με τον αγγλικό, γαλλικό και αμερικανικό, δεν προέκυψε μέσα από μια επιτυχή επανάσταση, αλλά από ένα ρομαντικό κρεσέντο ενός αιώνα που τελικά οδήγησε δια «πυρός και σιδήρου» στη δημιουργία του γερμανικού έθνους-κράτους.

Όμως, δεν είναι υπερβολή να τονισθεί ότι «η γερμανική ιστορία δεν ανήκε ποτέ αποκλειστικά στους Γερμανούς», καθώς η Γερμανία αποτελούσε διαχρονικά τη βασικότερη παράμετρο του γεωστρατηγικού σχεδιασμού όλων των γειτονικών της – και όχι μόνο – χωρών. Στο πλαίσιο αυτό για τέσσερεις περίπου αιώνες, μέχρι το 1871, η Γερμανία υπήρξε «περισσότερο αντικείμενο, παρά υποκείμενο της Ιστορίας».

Μιας Ιστορίας συννυφασμένης με τραυματικές εμφυλιοπολεμικές εμπειρίες, εσωτερικές πολιτικό-θρησκευτικές αναταράξεις και διενέξεις, πληθυσμιακή αφάιμαξη και συνεχείς ταπεινώσεις από ποικίλους ξένους εισβολείς που της επέβαλαν το «ευρωπαϊκό νικτάτ της ευρωπαϊκής ισορροπίας δυνάμεων», η οποία βασιζόταν στον κατακερματισμό της σε πολλές εκατοντάδες αδύναμα κρατίδια, είτε με την μορφή της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας – Γερμανικό Έθνος, μέχρι το 1806, είτε με τη μορφή της Γερμανικής Ομοσπονδίας (Deutscher Bund), μετά το Συνέδριο της Βιέννης το 1815.

Κατά τη διάρκεια της επαναστατικής περιόδου του 1848 το ενδεχόμενο μιας ενωμένης Γερμανίας στο κέντρο της Ευρώπης έμοιαζε, κατά τον Βρετανό πρωθυπουργό **Ντισραέλι**, με ένα «επικίνδυνο ονειροπόλημα». Η δημιουργία, υπό την «χαρισματική» ηγεσία του **Βίσμαρκ** το 1871, της ενωμένης Γερμανίας άλλαξε ριζικά την ευρωπαϊκή ιστορία.

Το Δεύτερο Αυτοκρατορικό Ράιχ (1871-1918) ήταν αυτό που θα καθόριζε ως ιστορικό πλέον υποκείμενο την ευρωπαϊκή Τάξη Πραγμάτων, υποχρεώνοντας αυτή τη φορά τον Ντισραέλι να ισχυριστεί ότι η γερμανική ενοποίηση «είναι σημαντικότερο πολιτικό γεγονός από τη Γαλλική Επανάσταση» γιατί «κατέστρεψε την ισορροπία ισχύος», που διαμορφώθηκε μετά την Ειρήνη της Βεστροφλίας (1648).

Στο ιστορικό αυτό πλαίσιο, βασίζεται το σημερινό επίμονο γερμανικό όραμα για «ευρωπαϊκές λύσεις» (στην πραγματικότητα «γερμανικές λύσεις»), από το μεταναστευτικό μέχρι και τη διαχείριση απορριμμάτων, και οι προσπάθειες για ένα «κοινό ευρωπαϊκό σπίτι», αποτελούμενο στην πραγματικότητα από τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αυστρία, τις Κάτω Χώρες και το Λουξεμβούργο (και ενδεχομένως την Ιταλία), με κοινό νόμισμα το ευρώ και «εμβάθυνση» των θεσμών, μπορεί να εκπληρωθεί μόνο με ένα «ευρωπαϊκό πυρήνα», σχεδόν ταυτόσημο γεωγραφικά με το καρολίγκειο «Βασίλειο των Φράγκων και Λομβαρδών» (χάρτης).

Γι' αυτό και στην προσπάθεια ανεύρεσης μιας εμβληματικής προσωπικότητας σε ρόλο θεμελιωτή της «υπερχιλιετούς ευρωπαϊκής ιδέας» βρίσκεται ο **Καρλομάγνος** (748-814 μ. Χ.). Ο αιμοσταγής, ηγέτης που για τη γερμανική (και τη δυτική) ιστοριογραφία αποτελούσε ανέκαθεν την «ιδανική φιγούρα» για να της απονεμηθεί η πατρότητα της μεταρωμαϊκής Ευρώπης.

Ακόμη και σήμερα, βιογράφοι του Καρλομάγνου ισχυρίζονται ότι «η ιστορία του Καρλομάγνου είναι η ιστορία της Ευρώπης», ότι το βασίλειό του αποτέλεσε «τον γενεσιουργό πυρήνα της σύγχρονης Ευρώπης» και ότι για όλους τους επιγόνους του υπήρξε «πρότυπο ηγεσίας» και «σύμβολο για την ευρωπαϊκή ενότητα». Καθόλου τυχαίο που για την ναξιστική ηγεσία ο Καρλομάγνος ήταν η απόλυτα ηγετική μορφή της Ιστορίας.

Για τη Γερμανία οι υπόλοιποι, οι εκτός του καρολίγκειου πυρήνα Ευρωπαίοι, λειτουργούν βασικά

σαν ευρύτερος περιφερειακός οικονομικός χώρος – και κάποιοι ακόμα και σαν γερμανική αποικία χρέους. Γι' αυτό και δεν είναι καθόλου παράξενο που φορτισμένες έννοιες όπως «*Τέταρτο Ράιχ*», «*Τευτονική Ευρώπη*», «*γερμανική αλαζονεία*», «*τευτονική παράκρουση*», «*γερμανικός ρεβανσισμός*» κλπ έχουν διεθνές ακροατήριο.

Ο «*απαίσιος Γερμανός*» (der häßliche Deutsche), που σήμερα και πάλι θριαμβολογεί αντάρεσκα, χωρίς τελικά να έχει πάρει «τα μαθήματά του από την ιστορία», επιστρέφει σαν φάντασμα πάνω από την Ευρώπη και ο αντιγερμανισμός βρίσκει οπαδούς, ιδιαίτερα στους Αγγλοσάξονες και στους Νοτιοευρωπαίους. Και ίσως το σημαντικότερο, ο γερμανικός εθνικισμός υποδαυλίζει ξανά τους εθνικισμούς άλλων χωρών που δεν θέλουν ν' αποδεχτούν το «*νικτιάτ της Γεωγραφίας*» και την γερμανική κυριαρχία.

Με μπλε χρώμα στο χάρτη είναι το «Βασίλειο των Φράγκων», το 814 μ.Χ. τη χρονιά που απεβίωσε ο Καρλομάγνος.

11.09.2018

Πηγή: [Αρδην - Ρήξη](#)

